

1) Ἡ ἀροτρίασις τῶν ἀμπέλων. Πβ. κάματος.
2) Πληθ. ἀμπελοκάματα, ὁ χρόνος τῆς ἀροτριάσεως τῶν ἀμπέλων.

ἀμπελόκηπος ὁ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀμπέλι καὶ κῆπος. Ἡ λ. πιθανῶς μεσν. Πβ. ἀμπελοκηποπεριβόλιον ἐν Θησαυρ. λ. ἀμπελοπεριβόλιον.

Κτήμα μεικτὸν ἐξ ἀμπελῶνος καὶ κήπου. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀμπελόκηποι καὶ ὡς τοπων. Ἀθῆν.

ἀμπελοκλάδεμα τό, Σέρφ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀμπέλι καὶ κλάδεμα.

Ἡ κλάδευσις τῶν ἀμπέλων.

ἀμπελοκλαδευτήρι τό, ἀμάρτ. ἀδελοκλαδευτήρι Πελοπν. (Πλάτ.) ἀδελοκλαδευτήρο Πελοπν. (Ἡλ. Λακων.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀμπέλι καὶ κλαδευτήρι.

Τὸ ὄργανον, δι' οὗ κλαδεύουν τὰς ἀμπέλους.

ἀμπελοκλαδευτής ὁ, ἀμάρτ. ἀδελοκλαδευτής Πελοπν. (Βασαρ.)

Ἡκ τῶν οὖσ. ἀμπέλι καὶ κλαδευτής.

Ὁ κλαδεύων ἀμπέλους: Ὁ δεῖνα εἶναι πρώτης τάξεως ἀμπελοκλαδευτής. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών.

ἀμπελοκλάδι τό, ἀμπελοκλάδιν Πόντ. (Κερασ.) ἀμπελοκλάδι Εὐβ. (Κύμ. Χαλκ.) Θράκ. Κῶς Μεγίστ. Πελοπν. (Αἶγ. Καλάβρυτ.) Ρόδ. —Λεξ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. ἀμπελοκλάδ' Θράκ. ἀδελοκλάδι Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθν. Πελοπν. (Λακων.) ἀδελονκλάδ' Θεσσ. (Καλαμπάκ. Κανάλ. Μπάκρεν.) Λέσβ. ἀμπενοκλάδι Ἀθῆν. Ζάκ. Κύθηρ. Στερελλ. (Μετολόγγ.) Χίος—Λεξ. Δεξ. ἀδελονκλάδι Κεφαλλ. Κρήτ. Μέγαρ. Πελοπν. (Λακων.) ἄμπεοκλάδι Τσακων. ἄμπενοκλάδι Κύθηρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάμ.) ἄμπενοκλάδι Πελοπν. ἄδελονκλάδι Πελοπν. (Μάν.) ἄδελονκλάδι Πελοπν. (Λακων.) ἄδελονκλάδι Κρήτ. ἀμπελόκλαδο Σίφν. ἀμπελόκλαο Κάρπ. ἀδελόκλαδο Κύθν. Πελοπν. (Λακων.) ἀμπενοκλάδο Σίφν.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὖσ. ἀμπελοκλάδιν. Τὸ ἀμπενοκλάδι, ὃ καὶ παρὰ Σομ., δι' ἀνομ. ὡς καὶ ἀμπελόφυλλο—ἀμπενοφύλλο. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,328. Τὸ ἄμπεοκλάδι ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἄμπελοκλάδι.

1) Ὁ κλάδος τοῦ κλήματος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): ἄσμ.

Μουδὲ ὅς τ' ἀμπέλῃ γόνιψεν μουδὲ ὅς τ' ἀμπελοκλάδῃ

(ἐνν. τὸ πουλλί) Κερασ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀμπελόβεργα 1.

β) Ὁ ἐκ κλαδευθέντος κλήματος ἐξερχόμενος ὁπός, φάρμακον δημῶδες Εὐβ. (Χαλκ.) Συνών. ἀμπελόνερο.

γ) Κλάδος χρησιμοποιοῦμενος ὡς φράκτης εἰσόδου τοῦ περιβόλου τῶν ἀμπελώνων Κάρπ.: ἄσμ.

Θαρεῖς, μάννα, κ' ἡ φυλακὴ πῶς εἶναι περιόλι,
νὰ σύρῃς τ' ἀμπελόκλαο νὰ μῆς νὰ σιργιανίσῃς;

2) Φυτό τοῦ γένους τοῦ ἐπιθύμου (cuscute) τῆς τάξεως τῶν περιαλλοκαυλωδῶν (convolvulaceae) παράσιτα τῆς ἀμπέλου καὶ ἰδίως ἐπιθύμον τὸ κοινόν (cuscute epithymum) καὶ ἐπιθύμον τὸ μονόγυνον (cuscute monogyna) Θεσσ. (Μπάκρεν.) Μέγαρ. κ. ἀ. —Λεξ. Αἰν. Συνών. ἀμπελοκλαδόχορτο, μαλλιά τῆς. Παναγίας (ἰδ. μαλλί), νεραϊδόνημα, τῆς ἀλεπούς ἢ τῆς κουρούνας τὸ

μετάξι (ἰδ. μετάξι). 3) Τὰ κληματώδη ἀναρριχώμενα φυτὰ τοῦ γένους τῆς ἀριστολογίας, τῆς τάξεως τῶν ἀριστολογιωδῶν (aristolochiaceae), ἰδίως δὲ ἀριστολογία ἢ στρογγύλη (aristolochia rotunda), ἀριστολογία ἢ μακρόρριζος (aristolochia longa) καὶ ἀριστολογία ἢ κληματίτις (aristolochia clematidis) Ἀθῆν. Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Κεφαλλ. Μέγαρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Ρόδ. Τσακων. κ. ἀ. Πβ. ἀμπελοκλαδόρριζα 2, πικρόρριζα, πικρορρίζι, πλεμονόχορτο. 4) Τὸ φυτὸν αἰγόκλημα τὸ κοινόν (lonicera caprifolium) τῆς τάξεως τῶν αἰγόκληματωδῶν (caprifoliaceae) Θεσσ. (Κανάλ.) Συνών. ἀγρόκλημα (II) 1, ἀγρόφυλλο, ποντικιά. 5) Τὸ νόσημα ἔρπης τοῦ προσώπου ἢ τῆς κεφαλῆς τῶν παιδίων (διότι θεραπεύεται μὲ τὸ ἀμπελοκλάδι) Κεφαλλ. Κρήτ. Κύθηρ. Κῶς Λέσβ. Μεγίστ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Στερελλ. (Μετολόγγ.) κ. ἀ. Πβ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνῶν 30 (1919) Δεξικογρ. Ἀρχ. 31. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀμπέλι 1 δ. 6) Τὸ ἐρυσίτελας (ἰδ. σημ. 5). Συνών. ἀνεμοπύρωμα. 7) Φλεγμονὴ τῶν παρὰ τὸν ὄνυχα μερῶν τῶν δακτύλων, παρωνυχία (ἰδ. σημ. 5) Θήρ. Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀμελέτητος 1 ιη. 8) Ὁξείδωσις τοῦ στομάχου τῶν παιδίων προκαλοῦσα διάρροϊαν καὶ κολικούς πόνους (ἰδ. σημ. 5) Ζάκ. Κύθηρ. Κύθν. Κρήτ. Πελοπν. (Αἶγ. Καλάμ. Μάν.) —Λεξ. Αἰν.: Ἀμπενοκλάδι νὰ σὲ σφάξῃ! (ἀρὰ) Ζάκ. Νὰ σὲ κόψῃ κακὸ ἀμπελοκλάδι! Πελοπν. (Αἶγ.) || Παροιμ.

Ἀπάνω ὅς τὸν περὶδρομο φύτερωσε ἄδελονκλάδι

(ἐπὶ συρροῆς ἀτυχημάτων) Μάν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Περὶ γέρ. 122 (ἐκδ. Wagner σ. 109) «νὰ κάψῃ ὁ Θεὸς τὰ ροῦχα τοῦ καὶ τὰ φλωριά τοῦ ὁμάδι | καὶ νὰ τὸν κάψῃ καὶ κακὸν θανάτου ἀμπελοκλάδι». Συνών. περὶδρομος. [**]

***ἀμπελοκλαδιάζομαι**, Μετοχ. ἀδελονκλαδιασμένος Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀμπελοκλάδι.

Προσβάλλομαι ὑπὸ τῆς νόσου ἀμπελοκλάδι 5, ὃ ἰδ.: Ἀδελονκλαδιασμένο μου! (ἀρὰ. Πβ. *ἀμπελοκλαδιαστός).

***ἀμπελοκλαδιαστός** ἐπίθ. ἄδελονκλαδιαστὲ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀμπελοκλαδιάζομαι.

Ἐκεῖνος ὃν εἶθε νὰ προσβάλλῃ ἡ ἀσθένεια ἀμπελοκλάδι 5.: Βεοκαδιαστέ! (ἀρὰ τῆς μητρὸς πρὸς τὸ κλαῖον τέκνον).

ἀμπελοκλαδόρριζα ἡ, Λεξ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. —ΠΓεννάδ. 141 ἀμπενοκλαδόρριζα Ζάκ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀμπελοκλάδι καὶ ρίζα. Ἡ λ. καὶ ἐν κειμένῳ τοῦ 1785.

1) Ἡ ρίζα τοῦ φυτοῦ ἀμπελοκλάδι 3, ὃ ἰδ., Ζάκ. —Λεξ. Αἰν. 2) Τὸ φυτὸν ἀριστολογία ἢ μακρόρριζος (aristolochia longa) Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. —ΠΓεννάδ. 141 Πβ. ἀμπελοκλάδι 3, πικρόρριζα, πικρορρίζι, πλεμονόχορτο. [**]

ἀμπελοκλαδόχορτο τό, Πελοπν. (Αἶγ. Καλάμ.) —Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. —ΠΓεννάδ. 306 ἀδελονκλαδόχορτο Μέγαρ. ἄδελονκλαδόχορτο Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀμπελοκλάδι καὶ χόρτο.

Τὸ φυτὸν ἐπιθύμον τὸ μονόγυνον (cuscute mono-

